

AsIPA C8

ชุมชนคริสตชนย่อย ๆ สร้างชุมชนวัดที่ทุกคนมีส่วนร่วม

เตรียมล่วงหน้า

- ข้อความจากแผนอภิมหาหรือศาสนสภาพระสังฆราชสำหรับภาค ค.
- ระยะเวลาประมาณ 1 1/2 ชั่วโมง

จุดมุ่งหมาย

เพื่อค้นหาว่าอาศัยวิถีชุมชนวัดหรือการมีชุมชนคริสตชนย่อย ๆ เราสามารถฟื้นฟูการมีส่วนร่วมในชุมชนวัด ให้คริสตชนกลับกลายเป็นกึ่งก้านที่เกิดผลมาก

และส่วนรวม มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันฉันพี่น้องเจริญชีวิต
ในความรัก เอื้ออาทร เสียสละ ให้อภัย อ่อนน้อมถ่อมตน ด้วย
ตระหนักดีว่า เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน...” (แผนอภิปาล ค.ศ. 2010-2015
ข้อ 19)

12. “มุ่งสร้างเอกภาพและปลุกจิตสำนึกในความเข้าใจ รวมทั้งสร้างผู้นำ
ในสมาชิกของพระศาสนจักรทุกระดับ ให้ใช้วิถีชุมชนวัดเป็น
แนวทางเจริญชีวิตเป็นชุมชนแห่งความรัก มีความเป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกันฉันพี่น้อง อันนำไปสู่การประกาศข่าวดีในทุกมิติ คือ
งานอภิปาลฟื้นฟูชีวิตคริสตชน งานธรรมทูต งานคริสตศาสนจักร
สัมพันธ์ งานศาสนสัมพันธ์ และงานอภิปาลเชิงสังคม” (แผนอภิปาล
ค.ศ. 2010-2015 ข้อ 21.1 ก)

อภิปรายในกลุ่มย่อย

1. แบ่งกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5-6 คน
2. มอบหมาย 1 ข้อ จากพระคัมภีร์ และ 1 ข้อจากคำสอนของพระศาสนจักร
หรือจากแผนอภิปาลของสภาพระสังฆราช
3. ใช้เวลา 20 นาที
4. รายงานในกลุ่มใหญ่

คำถาม

ข้อความเหล่านี้บอกอะไรเกี่ยวกับการดูแลประชากรของพระเจ้า
ทั้งหมด

ชาวสวนเลือกทำตามทางเลือกที่ 3 เขาเอาใจใส่เฉพาะต้นไม้ที่ย้ายมา
25 ต้นเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรกับ 975 ต้น ที่เหลือ ใครๆ ที่มาชมสวน เขา
จะให้ดูเฉพาะแปลงที่มี 25 ต้น คนเหล่านั้นต่างชื่นชมว่าเขาเป็นชาวสวนที่
ฉลาด นอกเหนือจากนั้นเขายังได้รับรางวัลชาวสวนดีเด่นอีกด้วย

ข. คำถามสำหรับกลุ่มย่อย (15 นาที)

1. คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับชาวสวนผู้นี้ คุณเห็นด้วยกับการ
กระทำของเขาหรือไม่? ทำไม?
2. ประยุกต์เรื่องนี้กับวัดของเรา และเปรียบเทียบ
 - สวนและต้นไม้ 1,000 ต้น
 - ชาวสวน
 - แปลงเล็กและต้นไม้ 25 ต้น
3. ถ้าท่านเป็นชาวสวนท่านจะทำอย่างไร?

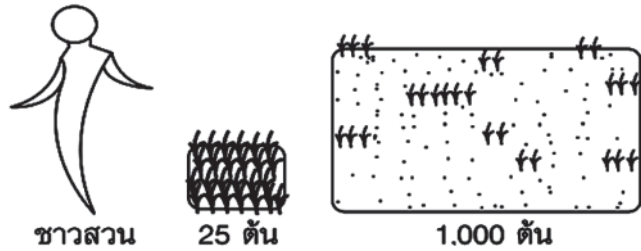
บทเสริม

- ชาวสวนดูเหมือนลืมนัดหมายดั้งเดิม
- เขาละเลย เขาหาทางที่สบายกว่า ง่ายกว่า
- เขาลืมไปว่าสวนทั้งหมด ที่มีต้นไม้พันธุ์ดีทั้ง 1,000 ต้น เป็นของเขา
- เขาแสวงหาเกียรติและชื่อเสียง
- เขาไม่รับผิดชอบอย่างชัดเจน
- ต้นไม้ทั้ง 1,000 ต้นเปรียบเหมือนประชากรของพระเจ้าในชุมชนวัด
- สวนของพระเจ้า พระเจ้ามอบหมายสวนนี้กับชาวสวน
- จนกระทั่งสังคายนาวาติกันที่ 2 คนทั่วไปเข้าใจว่าพระสงฆ์เท่านั้น
มีหน้าที่อภิปาลคริสตชนและชุมชนวัด
- ปัจจุบันเรากล่าวได้ว่าสภาอภิปาลวัดรับผิดชอบเรื่องนี้

คำนำ

วัดใหญ่ๆ มักจะมีบางคนแข่งขันกัน เป็นต้นผู้ที่อยู่ในองค์กรต่างๆ ซึ่งทำงานอภิบาลของวัด ในขณะที่สภาสังคายนาवादิกัน ที่ 2 เรียกร้องให้ผู้มี ความเชื่อทุกคนมีส่วนร่วมในชีวิตของชุมชนวัดและพระศาสนาจักร บทเรียน นี้จะพูดถึงการมีส่วนร่วมของทุกคน

ก. เรื่องเล่าชาวสวน

ชาวสวนคนหนึ่ง มีที่ดินแปลงหนึ่ง เขาปลูกต้นไม้พันธุ์ดีไว้ 1,000 ต้น สองสามเดือนต่อมาเขาเห็นว่าต้องทำงานหลายอย่าง เขาไม่สามารถดูแล ต้นไม้ทั้งหมดได้ ต้นไม้เพียง 25 ต้นเท่านั้นที่แข็งแรงดี นอกนั้นเหี่ยวเฉา เขาจึงเริ่มคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป เขาเห็นทางเลือกที่จะเป็นไปได้ดังต่อไปนี้

- 1) ฟื้นฟูที่ดินทั้งแปลง ซึ่งต้องรดน้ำใส่ปุ๋ย พรวนดิน ฉีดยาฆ่าแมลง ฯลฯ เป็นงานใหญ่และยาก
- 2) ปล่อยไว้อย่างนั้น ยอมให้เป็นไปตามยถากรรม สู้แต่สวรรค์จะโปรด หนึ่งง่ายมาก
- 3) ไกลๆ บ้าน มีที่ดินแปลงเล็กๆ ซึ่งดินดี ย้าย 25 ต้น ที่ยังแข็งแรงนั้น มาไว้ที่นี่

บทเสริม

- กระบวนการวิถีชุมชนวัดพยายามที่จะฟื้นฟูทั้งสวนคือทั้ง ชุมชนวัด
- ชุมชนคริสตชนย่อยๆ เป็นพื้นฐานของชุมชนวัด การมีชุมชน คริสตชนย่อยๆ จึงควรจะเป็นแนวทางปกติของวัด ในขณะที่ องค์กรต่างๆ ตั้งขึ้นเพื่อภารกิจพิเศษ และไม่บังคับ
- ชุมชนคริสตชนย่อยๆ รับผิดชอบพันธกิจทั้งหมดของชุมชนวัด ในละแวกบ้าน องค์กรทำได้บางส่วนตามพระพรพิเศษของตน

จบด้วยภาวนาและบทเพลง

- อย่างไรก็ตามพระสงฆ์ยังเป็นผู้อภิบาลเต็มเวลา ได้รับความหมายเพื่อภารกิจนี้โดยเฉพาะ
- สมาชิกคนอื่นของสภาภิบาลวัด เป็นผู้ร่วมอภิบาลบางเวลาเท่านั้น ความรับผิดชอบเต็มเวลาของเขาอยู่ที่ครอบครัว ต่อมาก็ชุมชนละแวกบ้านที่สุดพร้อมกับพระสงฆ์เจ้าอาวาสเขาเป็นผู้ร่วมงานในชุมชนวัด
- ดูแลเอาใจใส่เฉพาะต้นไม้ 25 ต้น ทุ่มเทให้กับแปลงเล็กๆ นี้ เหมือนกับการอุทิศตนทำงานในองค์กร
- สมาชิกองค์กรได้ชื่อว่าเป็นคริสตชนที่ดี และมักจะคิดว่าตนเองดีกว่าคนอื่น สัตบุรุษส่วนใหญ่จึงเป็นเสมือนผู้ชม พวกเขากลายเป็นคนที่อยู่เฉยๆ หรือไม่มีส่วนร่วม

ค. ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับชุมชนวัดอย่างไร และท้าทายบทบาทของเราให้ทำอะไร?

1. “.. บุตรแห่งมนุษย์มาเพื่อแสวงหาและเพื่อช่วยผู้ที่เสียไปให้รอดพ้น” (ลก 19: 10)
2. “.. ที่ใดมีสองหรือสามคนชุมนุมกัน ในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขา” (มธ 18: 20)
3. “...เราเป็นเถาอ่อนแก่ และพระบิดาของเราเป็นชาวสวน... จงดำรงอยู่ในเราเถิด.. กิ่งอ่อนเกิดผลด้วยตนเองไม่ได้...” (ยน 15: 1-4)
4. “ชุมชนผู้มีความเชื่อดำเนินชีวิตเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน... ไม่คิดว่าสิ่งที่ตนมีเป็นกรรมสิทธิ์ของตน แต่ทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม.. ในชุมชนของเขาไม่มีใครขัดสน” (กจ 4: 32-34)
5. “แม้ร่างกายเป็นร่างกายเดียว แต่ก็มีอวัยวะหลายส่วน อวัยวะต่างๆ เหล่านี้แม้จะมีหลายส่วนก็รวมเป็นร่างกายเดียวกันฉันใด พระคริสตเจ้าก็ฉันนั้น .. เราทุกคนเป็นร่างกายเดียวกัน..” (1คร 12:12-13)

6. “พระองค์ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์...พระองค์ทรงทำให้ร่างกายทุกส่วนประสานสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น..” (อฟ 4:11-16)
7. “พระเจ้าทรงพอพระทัยประสาทความศักดิ์สิทธิ์และความรอดพ้นมิใช่แก่มนุษย์ที่ละคนต่างหาก โดยไม่สนพระทัยต่อความเกี่ยวข้องผูกพันใดๆ ของพวกเขา แต่ทรงพอพระทัยจัดตั้งพวกเขาขึ้นเป็นประชากร” (LG 9)
8. “ชุมชนคริสตชนย่อยๆ นี้ จะกลับเป็นเครื่องหมายแห่งความมีชีวิตชีวาของพระศาสนจักร เป็นเครื่องมือในการอบรมและการประกาศข่าวดี เป็นการเริ่มต้นที่ดีเพื่อนำไปสู่สังคมใหม่ที่มีรากฐานอยู่บนอารยธรรมแห่งความรัก” (RM 51)
9. “ชุมชนวัด (และพระศาสนจักร) ในเอเชีย จะต้องเป็นจิตหนึ่งใจเดียวกันของชุมชนคริสตชนย่อยๆ ซึ่งทั้งฆราวาส นักบวชและพระสงฆ์ รักรู้และยอมรับกันและกันเสมือนเป็นพี่น้อง (FABC 5 Bandung 1990)
10. “ชุมชนคริสตชนย่อยๆ เหล่านี้ จะช่วยให้สัตบุรุษเจริญชีวิตเยี่ยงชุมชนผู้มีความเชื่อ อธิษฐานภาวนาและรักกันและกัน ดังเช่นชุมชนคริสตชนยุคแรก พวกเขามีจุดประสงค์ที่จะช่วยให้สมาชิกเจริญชีวิตตามพระวรสารด้วยจิตตารมณ์แห่งความรักและการรับใช้ซึ่งกันและกันฉันพี่น้อง..” (EA 25)
11. “...ชุมชนศิษย์(พระคริสต์)จะมีชีวิตชีวาอย่างแท้จริงเมื่อได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยพระวาจา ศีลมหาสนิทและการอธิษฐานภาวนา ทำให้การประทับอยู่ขององค์พระคริสตเจ้าในชุมชนเด่นชัด โดยการแบ่งปันประสบการณ์ความเชื่อเสริมต่อกัน อาศัยการฟังพระวาจา ไตร่ตรองและนำพระวาจานั้นไปปฏิบัติในชีวิตส่วนตัว